

Misschien

Colofon

ISBN: 978 94 6365 150 9

1e druk 2019

© 2019, Ans Feijen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Misschien

Ans Feijen

Ik ben uw zoon op aarde die nog nauwelijks loopt
U hebt mijn handen gevuld met
kleuren, met penselen

Ik weet niet hoe ik U moet schilderen
Moet ik de aarde schilderen,

de hemel, mijn hart
Brandende steden, vluchtende
mensen met ogen vol tranen

Waar moet ik heen vluchten, tot wie omhoogvliegen
Hij die daarginds het leven schenkt
Hij die de dood uitzendt
Misschien kan die maken
Dat mijn schilderij een feest van licht wordt.

Proloog

Dorian tuurt tussen de snelle slagen van de ruitenwissers naar de smalle dijk die aan weerszijden het water op afstand houdt. Het grijs van het water zoekt vandaag vergeefs het blauw van de lucht. Eenden schuilen, met hun kop tussen de veren, bij het geknakte riet dat in modderige staken boven het water uitsteekt. De koude wind schudt de kale takken van de wilgen aan de rand van de plas ruw heen en weer. Ze denkt terug aan het gehaaste telefoongesprek van gistermiddag. Waarom was die vrouw zo nerveus en waarom legde ze wel al uiterst precies uit hoe ze vandaag naar haar huis moest rijden, maar wilde ze nog niet vertellen wat er zo urgent was dat ze zelfs geen dag langer kon wachten? Een grote golf modderig water spat hoog op tegen de ruiten van haar compacte stadsauto. Wat zal hun docente zeggen als ze donderdag hoort dat ze omwille van deze vrouw, niet naar haar zwemtraining is gegaan en de vaste therapietijd van de kleine Roos heeft verzet? Ze klemt haar handen stevig om het stuur en manoeuvreert haar auto behendig langs de diepe kuil terug naar het midden van de dijk. Uitstel verdragen, wachten, geduld beoefenen, waarom durft ze dat wel van een kind te vragen, een meisje van zeven jaar dat de nachtjes telt voor ze weer mag komen spelen, en niet van deze onbekende volwassen vrouw die haar op haar vrije zondagmiddag zomaar ineens belde?

Het bord aan de kant van de weg knippert rood. Ze rijdt veel te hard. Ze mindert vaart en kijkt naar de nummers op de groene postbussen die hier in groepjes van acht bij elkaar staan. Nee, hier is het niet. Ze moet verderop zijn. Voorbij de vijfde bocht. Ze geeft weer gas.

Waarom heeft ze gisteren niet gewoon gezegd: ‘Mevrouw Van der Jacht, helaas kan ik niet eerder dan morgen aan het einde van de middag, naar u toe komen. Iedere maandagochtend komt Roos bij mij spelen. U zult het toch met me eens zijn dat het voor jonge kinderen belangrijk is dat hun therapeute zich aan haar afspraken houdt?’ Een zilverreiger wiekt op. Gevolgd door een tweede. Met gekromde halzen vliegen ze klapwiekend als een ode aan de kleur wit achter elkaar over de plas.

Het antwoord van Roos had haar gistermiddag moeten vermurwen: ‘O Dorian, nee hè? Dan worden het acht nachtjes! Acht! Weet je wel hoelang dat is!’

Ze remt en buigt zich over het stuur verder naar voren. Zelfs in de hoogste stand kunnen de ruitenwissers het naar beneden plenzende water nauwelijks aan. Ze passeert de bushalte met het blauwe bankje. Madelene zal vast en zeker precies willen weten waarom ze zich niet aan de belangrijkste voorwaarde voor een succesvolle therapie heeft gehouden. En ook haar klasgenoten zullen vermoedelijk net zolang doorvragen tot het hun duidelijk is waarom ze vandaag een uitzondering heeft gemaakt op de therapeutische vuistregel: Afspraak is afspraak en beloofd is beloofd.

Voorbij het uithangbord van palingvisser Kooiman ziet ze de brede landtong met daarop de zwarte bungalow. Een uitroepteken die het bestaan van de kunstenares te midden van het water bevestigt. Ze weet het niet. Ze kan het niet verklaren. Er was iets in dat telefoongesprek waardoor ze niet meer kon weigeren. Iets wat belangrijker was dan de therapie van Roos, het trainen voor hun internationale zwemtoernooi en haar angst voor het kritische commentaar van hun docente Madelene.

Ze passeert het uithangbord met in zwierige letters: *Mieke*

van der Jacht. Beeldhouwster. Ze remt af en draait haar auto in een scherpe bocht naar de afhelling. Onderaan de dijk is een parkeerplaats. Ze manoeuvreert haar auto achterwaarts tussen de oude knotwilgen en stapt uit. De regen striemt in haar gezicht. De wind sjort speels als een baldadige hond aan haar jas. De wind wil met haar spelen. Ze schudt nee en duwt ongeduldig de wind weg. Ze heeft nu geen tijd om met haar armen wijd met de wind mee te zwieren, met haar laarzen in de plassen te stampen en blij 'Het regent, het regent' te zingen zoals ze vanmorgen ook geen tijd had om Siep wakker te maken en samen te ontbijten.

Ze trekt haar capuchon over haar hoofd, stopt haar handen in de zakken van haar Tenson en loopt dan met lange volwassen stappen over het klinkerpad in de richting van het zwarte huis.

Aan weerskanten van de zwarte vlonders brengen forsythia's de kleur geel in. Ze belt aan. Een melodieuze dingdong veroorzaakt beweging aan de andere kant van de glazen deur. De deur gaat langzaam open. De vrouw in de deuropening ziet er brozer en kleiner uit dan ze op grond van het telefoongesprek vermoedde.

'Bent u Mieke van der Jacht? Ik ben Dorian Smit.'

De vrouw negeert haar uitgestoken hand. 'Jij! Alsjeblieft! JIJ! Maar kom gauw binnen, het is zulk bar weer!'

Ze wijst op de grote gietijzeren kapstok die midden in de ruime hal staat. 'Hang daar je jas maar op en zet je blubberlaarzen maar naast de mat.'

Haar lichtblauwe ogen volgen haar bewegingen. 'Je ziet er slank en getraind uit. Sport je veel?'

Dorian reageert niet. Haar ogen dwalen over het gestolde beeld van een bruidspaar dat naar een vallende engel kijkt.

De witte bruid heeft een glimlach op haar gezicht, maar de bruidegom legt zijn hand op haar hart en deinst terug alsof hij vreest voor hetgeen zich voor zijn ogen voltrekt. Een warme kramp trekt door haar onderlichaam. Haar gastvrouw komt naast haar staan. Zo dicht dat ze de geur van haar lichaam ruikt. Tussen vuurrode wondjes en kleine bruine korstjes koeken haar blonde haren warrig aan elkaar vast. De oude vrouw draait haar hoofd naar haar omhoog.

‘Dit schilderij van Chagall raakte me vanaf het eerste moment dat ik haar zag.’

Dorian kijkt naar het gedicht dat in precies dezelfde lijst aan de andere kant van de voordeur hangt, en leest in stilte de eerste strofe:

*Ik ben uw zoon op aarde die nog nauwelijks loopt
U hebt mijn handen gevuld met
kleuren, met penselen
Ik weet niet hoe ik U moet schilderen*

*Moet ik de aarde schilderen,
de hemel, mijn hart
Brandende steden, vluchtende
mensen met ogen vol tranen*

Haar ogen ontmoeten de ogen van de kunstenares.

‘Dit gedicht is toch ook van Chagall?’

‘Ja!’

‘En wat raakt u in dit gedicht?’

‘Jij! Dorian, als je wilt dat er vandaag iets belangrijks tussen ons gebeurt, zeg dan alsjeblieft jij!’

‘Moet er vandaag iets belangrijks tussen ons gebeuren dan?’

Mieke knikt bevestigend en legt haar wijsvinger op het

woord ‘misschien’, kucht en declameert met een hese stem de laatste strofe:

*‘Hij die daarginds het leven schenkt
Hij die de dood uitzendt
Misschien kan die maken
Dat mijn schilderij een feest van licht wordt.’*

Ze glimlacht. ‘Chagall daagt in al zijn kunstwerken de aardse tegenstellingen uit enkel en alleen om ze daarna met elkaar te kunnen verzoenen. Met dit ene woord *misschien* verandert hij de wanhoop van die jongen in nieuwe hoop. Zie je dat?’
‘Ja! Nu u het zegt.’

‘Dorian, Ik ben niet jouw U. Toe, zeg gewoon jij tegen me. Zo goddelijk ben ik gelukkig of helaas toch ook weer niet?’
‘Kan ik even gebruikmaken van je toilet?’
‘Ja, natuurlijk. Meteen de eerste deur in de gang.’

Dorian loopt de gang in en opent de deur. De betegelde ruimte ruikt naar chloor. Het begroetingsgesprek met Mieke doet haar terugdenken aan hetgeen vorige week in de les transpersoonlijke psychotherapie gebeurde. Nadat hun gastdocent uitleg had gegeven over parallele gebeurtenissen die een extra dimensie toevoegen aan de kwaliteit van het bestaan, had Thomas, wrevelig van het lange luisteren, haar toegebluft: ‘Wát is ons *misschien* weleens overkomen?’ Als psychiater wist Madelene goed hoe ze met moeilijke studenten om moest gaan. Ze had hem aangekeken en kalm haar vraag herhaald: ‘Thomas, ik vroeg of jullie dat *misschien* ook weleens hebben meegemaakt, dat er zomaar ineens iets gebeurt, iets onvoorzien, waardoor een teleurstelling verandert in blijdschap?’

Thomas leek nog iets tegen Madelene te willen zeggen, weifelde even, maar ging toen zwijgend zitten.

Daarna ging de les weer verder en moesten ze om de beurt naar voren komen om te vertellen hoe een vervelend voorval door zomaar iets schijnbaar onbelangrijks, in positieve zin was veranderd. Zij had de groep over Siep verteld. Dat hij na een spannend avontuur zijn hand op haar buik had gelegd en toen aan haar had gevraagd of hij de vader van haar kind mocht zijn. En dat die spontane vraag niet alleen het einde van hun wereldreis had bezegeld, maar ook het woord *misschien* in haar leven had gebracht.

Meteen nadat ze haar verhaal had beëindigd en terug naar haar stoel in de kring liep, stond Thomas op. Met vuisten tot onder in zijn broekzakken keek hij hun gastdocent strak aan terwijl hij haar toegrauwde:

‘Maar of Siep, door die schijnbaar onbelangrijke daad, Dorians geluk heeft veranderd in Dorians ongeluk, is vanwege dat ene woordje *misschien*, dus nog maar zeer de vraag!’ Madelene had bedachtzaam geknikt en daarna gezegd dat Thomas door zijn verrassende verspreking de essentie van haar les uiterst compact, maar precies tegengesteld aan haar bedoeling, had samengevat. En dat ze dit zo interessant vond dat ze ter plekke besloot om ook in de volgende huiswerkopdracht het woord *misschien* centraal te laten staan. En daarna was ze naar Thomas toegegaan en had ze met een zachte klank in haar stem gevraagd of haar betoog misschien een nare herinnering in hem had aangeraakt?

Ze laat haar broek zakken en neemt plaats op de koude rand van de wc. Een wc-bril ontbreekt. In Miekés gedicht introduceert Chagall ook een HIJ die aan de nare dingen van het leven een onverwachte wending ten goede kan geven. Volgens Thomas bestaat zo’n HIJ niet. Hoopt een mens dat

alleen maar om te ontkennen dat het noodlot slechts een toevallige gebeurtenis is, die verder geen enkele nut of betekenis heeft. Ze kreunt. De kleur rood helpt ook deze maand haar hoop om zeep. Het wordt tijd om van kleur te veranderen. Een nieuw standpunt te bepalen. Er is geen toiletpapier. De verstikkende chloordamp slaat op haar keel en prikkelt haar ogen. Ze brengt een tampon in, wast zich bij het fonteintje, ziet het lege haakje en droogt haar handen af aan haar fleecjack.

Mieke heeft in de hal op haar gewacht. Zodra ze haar ziet, komt ze in beweging. Op grote wollen sokken, met haar hand steun zoekend aan de wand, loopt ze voor haar uit langs een drietal beelden, een wandkleed dat vermoedelijk uit Tibet komt en een boekenkast vol kunstboeken, naar de achterzijde van haar huis. Nahijgend wijst ze op de ruime zithoek. 'Ga daar maar zitten.'

Zodra ze zich op de bank heeft genesteld, komt de kunstenaar naar haar toe. Haar grote wintertrui verbergt haar vrouwelijkheid en geeft haar, ondanks haar kwetsbaarheid, iets stoers en kwajongensachtigs. Haar broekspijpen slobberen om haar benen. Ze worstelt zichtbaar met haar woorden.

Zal ze iets vriendelijks zeggen? Haar iets vragen om haar over de brug te helpen? Nee, het is beter om nu te wachten. Geen vragen te stellen. Niks te zeggen. Haar gastvrouw staat nu vlak bij haar. Haar haren pieken alle kanten uit. Ze hoest, aarzelt en ploft dan met een grote zucht naast haar op de bank.

Die zware geur van haar lang niet gewassen lichaam die aan bedorven eieren doet denken. Die hese kuch en die wringende witte vingers in de stof van haar veel te ruime spijkerbroek. Wat zal er met haar zijn? Ze pakt de hand van de kunstenaar, legt deze in haar schoot en zwijgt. De nagels

van de kunstenares zijn ruw en afgebrokkeld. Haar vingertoppen koud en lijkwit. Aan de andere kant van de glazen wand jaagt de onstuimige wind de regen over de ribbelige plas. Mieke draait haar gezicht naar haar toe. Ze schraapt haar keel. Ze kijken elkaar aan. Haar irissen zijn blauw met aan de rand kleine, bruine vlekjes. De zwarte pupillen staan breed open. Haar ogen tasten de hare af. Zal ze wachten op een teken? Een uitnodiging? Een geruststellend gebaar? Ze vouwt haar vingers om haar koude hand en buigt zich naar haar toe. Binnen in haar wellen woorden op. Toe, zeg het nu maar. Wat is er? Waarom heb je me gisteren gebeld?

De kunstenares slaat haar ogen neer. Nee, niks zeggen. Niks forceren. Gewoon zwijgen en wachten. Ze kijkt naar de ouderdomsvlekken op de rug van Miekies hand en naar de wondjes tussen haar vingers. Toe, zeg het nou! Nee, nu geen ongeduld. Geen ongeduld!

De kunstenares kijkt haar weer aan. In haar ogen verschijnt een zachte glans. Met haar tong bevochtigt ze haar schrale lippen. Ze recht haar rug en spreekt schor en langzaam haar woorden uit: ‘Dorian, ik ga dood en ik hoop dat je mij daarbij helpt.’ De woorden galmen na in de ruimte.

‘Dorian, ik ga dood en ik hoop dat jij mij daarbij helpt.’

Dorians hart begint te bonken. Haar adem zakt tot onder in haar buik en blijft daar doodstil liggen. Ze zoekt naar iets om zich aan vast te houden. Ze verstevigt de greep om de vingers van de oude vrouw. Ze denkt aan de schilder met in zijn handen dat kleurenpalet, aan de vallende engelen, aan het bruidspaar, maar niet aan de HIJ. Niet omdat ze dat niet wil. Maar gewoon omdat ze er niet aan denkt.

Mieke draait haar hoofd weg.

Ademen.

Gewoon blijven ademen.

Mieke trekt haar hand terug, staat op, loopt naar de glazen vitrinekast, opent de onderste lade en reikt haar een grote, officieel uitzierende envelop aan. 'Hier, lees 't zelf maar.'

Ze blijft even staan, loopt dan naar de fauteuil die op het kleed tegenover de bank staat en gaat zitten. Ze leunt met haar rug tegen de leuning, haar lichaam tot het uiterste gespannen. Haar handen grijpen onrustig in de stof van haar spijkerbroek. Moet ze nu toch niet even iets zeggen, zodat Mieke zich wat meer kan ontspannen? Iets aardigs? Nee, het is beter om gewoon eerst die brief te lezen. Dat is immers wat de kunstenaars het liefste wil? Waar ze, tot het uiterste gespannen, op wacht? Ze haalt de brief uit de envelop en veegt het papier op haar bovenbeen glad. Bovenin prijkt het stempel van het academisch ziekenhuis. Ze concentreert zich en begint te lezen:

Geachte mevrouw Van der Jacht, naar aanleiding van het laatste onderzoek nodig ik u, graag samen met een voor u vertrouwd persoon, uit voor een persoonlijk gesprek op woensdag 3 maart 8.30 uur bij dr. Van der Plas op de afdeling oncologie.

Onder haar BSN staat haar geboortedatum.

'Mieke, je bent bijna 74.'

'Ja, dat weet ik, maar woensdag is dat gesprek. Ga je met me mee?'

'Naar Van der Plas?'

'Ja. Ik durf niet meer in mijn auto te rijden. De auto staat al weken onaangeroerd achter het huis.'

'Maar dat gesprek is al om half negen. Heb je geen vertrouwder iemand of iemand die dichterbij woont die met je mee kan gaan?'

‘Nee, anders had ik jou toch niet hoeven bellen?’

Dus dit is de reden dat Mieke haar gistermiddag heeft gebeld!

Ze legt de brief op de grond.

‘Zal ik thee zetten en een broodje smeren?’

Ze wacht het antwoord niet af. Ze gaat staan en loopt naar het kookgedeelte midden in de open ruimte. Ze tuurt naar het porseleinen ontbijtbordje dat met ingedroogde stukjes kaas op het keukenwerkblad staat. Naar het aangekoekte melkpannetje. En naar de overgekookte melk op de keramische kookplaat.

Prangend. Dat was het woord waarmee ze haar naar zich heeft toe gelokt.

Ze trekt de koelkast open.

Leeg!

Opent de broodtrommel.

Leeg!

Ze trekt een kastje open.

Leeg!

Het deksel van de vuilnisemmer staat open.

De vuilniszak stinkt.

In de zak zit een doos van Pizza Express-24 uur service.

Als ze de zak uit de hoge aluminium pedaalemmer omhoogtrekt, sijpelt er bruin water op de vloer.

Ineens herinnert ze zich weer de volledige zin waarmee Mieke haar gisteren naar zich toe heeft geroepen:

‘Dorian, ik heb een prangend toekomstplan dat ik op de kortst mogelijke termijn met je moet bespreken. Kun je morgenochtend alsjeblieft meteen naar mij toekomen? Dorian, alsjeblieft?’

In het keukenlaatje vindt ze een rol vuilniszakken en een bundeltje met sluitstrippen. Ze tilt de zware vuilniszak op en loopt ermee naar buiten. Ze gooit de zak in de container en loopt door de stromende regen naar de bloeiende forsythia.

Mieke is in de hoek van de bank in slaap gevallen. Haar hoofd ligt achterover, haar mond is opengevallen en haar longen grommen bij iedere ademhaling. Dorian buigt zich over de kleine vrouw heen, tilt haar hoofd een klein stukje omhoog en schuift het kussentje van de stoel naast het raam behoedzaam in haar nek. Ze heeft een diep kuiltje in haar kin en lachrimpeltjes om haar ogen. Dorian pakt een plaid van de bank en drapeert de zacht wollen stof behaaglijk over de kunstenaarsschouder. Mieke draait zich onder de deken op haar zij en trekt, alsof ze terugverlangt naar de geborgenheid van de moederschoot, haar knieën tot aan haar kin omhoog. In een opwelling drukt ze een kus op haar voorhoofd. Dan wendt ze haar gezicht af. Zelfs de adem van de oude vrouw herinnert aan gestorven vogeltjes die nooit uit hun ei zullen kruipen.

De fluitketel begint te zingen.

Mieke gaat met de plaid nog om haar heen geslagen rechtop zitten. Ze wrijft rillend haar handen tegen elkaar. Haar ogen dwalen door de ruimte en vinden rust bij de grijze vaas op de kruk naast de bank.

‘O Dorian, wat staat die gele forsythia daar mooi!’

Dorian zet de stofzuiger in de werkkast en loopt terug naar het keukeneiland. Ze schenkt heet water in de theepot en laat er een zakje jasmijnthee in zakken.

‘Kom je weer bij me zitten, zodat ik je eindelijk mijn plan kan vertellen?’

‘Zal ik niet eerst boodschappen voor je doen? Alles is op.’

‘Ja graag, maar liever straks. De winkels zijn te ver om te lopen en ik durf niet meer in mijn auto te rijden. De auto staat al weken onaangeroerd achter het huis.’

‘Dat zei je net ook al.’

‘Wat zei ik net ook al?’

‘Dat je geen auto meer durft te rijden en dat je auto al weken onaangeroerd achter je huis staat.’

‘O ja?’

‘Ja.’

‘Dat zal dan wel, ik word vergeetachtig.’

Dorian loopt met een dienblad terug naar de zithoek. Ze reikt Mieke een kopje thee aan en gaat in de fauteuil zitten. Mieke neemt een slokje en zet haar kopje naast zich op het tafeltje. De thee is nog te heet.

Ze kijkt Dorian aan. ‘Ik heb je gisteren niet gebeld om met me mee naar de oncoloog te gaan, hier de boel schoon te maken of boodschappen voor me te halen.’

‘Waarom dan wel?’

‘Ik heb een plan bedacht, zodat ik nog afscheid van mijn zoon kan nemen.’

‘Heb je een zoon?’

‘Ja! Een pleegzoon. In de bovenste la ligt een envelop met alle informatie. Ik dacht dat jij misschien wel met me mee zou willen gaan?’

‘Ik? Waarom ik?’

‘Omdat je van reizen houdt en van kinderen, daarom!’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Dat staat op je website en ook dat je vroeger verpleegkundige bent geweest en toen dacht ik ...’

Dorian klemt haar vingers om haar duim. ‘Toen dacht je dat ik wel voor je zou willen zorgen als je te ziek zou zijn om dit zelf te kunnen?’ Mieke zwijgt abrupt. Om haar mond verschijnt een lach. ‘Ja, Dorian, dat dacht ik. Maar pas toen ik je blog had gelezen, waarin je beschrijft dat je van het avontuur houdt en aan je lezers vertelt dat je op de top van

de berg je zo goddelijk en vrij hebt gevoeld, pas tóen durfde ik je te bellen. Een reis naar de Himalaya, ik dacht dat je dat wel spannend zou vinden.’

‘Je wilt naar de Himalaya?’

‘Ja, daar woont mijn kind.’

‘Maar je bent doodziek!’

Mieke wrijft met haar hand over haar ogen. In het hoekje van de veel te grote bank ziet ze er nog magerder uit dan ze is. Ze hoest alweer. Haar stem klink schor. ‘Ja, daarom moeten we zo snel mogelijk vertrekken. Ik heb waarschijnlijk niet zoveel tijd meer.’ Ze schraapt haar keel, en nog een keer, maar de kikker blijft zitten waar hij zit. Ze pakt haar kopje op, blaast met getuile lippen op het warme vocht en drinkt dan met gulzige slokken haar thee in één keer op.

Dorian loopt naar het kookeiland, pakt de theepot en schenkt hun beider kopjes nog een keer vol. Ze zet het aluminium schenkgeroi op het tafeltje en gaat weer zitten. Ze neemt een slok en proeft verrast de verfijnde smaak van de jasmijnthee. Mieke neemt weer het woord. ‘Geld is geen probleem. Ik betaal alles. Het enige wat jij moet doen, is regelen dat je de komende maanden vrij bent. Dan kunnen we op de eerste dag van de lente vertrekken. Ik wil m’n jongen graag nog één keer zien. Dat begrijp je toch wel?’ Dorian legt haar hand op haar krampende buik. Haar hoofd bonkt. Ze kijkt naar de lege kopjes op het tafeltje en blaast haar adem langzaam door haar mond naar buiten. Ze pakt de theepot en schenkt het kopje van de kunstenaress voor een derde keer vol. Dan kijkt ze de kunstenaress aan. ‘Ik wil er vanavond eerst met mijn man over praten. Siep moet het er ook mee eens zijn dat ik maanden niet thuis ben. Ken je iemand die ik vanavond kan bellen of met wie ik morgen een afspraak kan maken?’

Iemand die jou goed kent? Iemand die beter dan ik begrijpt waarom die tocht naar de Himalaya nu zo belangrijk voor je is?’

Mieke knikt ten teken dat ze haar heeft gehoord. Er trekt een lichte beving door haar magere lichaam, gevolgd door een tweede schibbering. Ze trekt wit weg. Opeens ziet ze er nog bleker uit dan daarnet. Ze drinkt gretig ook het derde kopje leeg. Ze strijkt met haar tong over haar schrale lippen en schraapt haar keel. Ze gaat rechtop zitten, wil nog iets zeggen, strijkt met haar hand over haar ogen, kucht, sluit even haar ogen en zakt terug tegen de leuning van de bank.

Ze begrijpt Mieke ook zonder woorden wel. De kunstenares vindt het vervelend dat ze niet over één nacht ijs gaat. Ze wil natuurlijk het liefst vandaag nog horen dat ze met haar mee zal gaan. Haar zeggen dat zo’n gesprek met iemand die haar goed kent te veel tijd kost. Tijd die ze niet meer heeft. Ze wil haar vertellen over de liefde tussen haar en haar pleegzoon om haar te overtuigen van de urgentie van haar reis en de noodzaak van een bevestigend antwoord. Maar ze kan het niet meer. Ze is er te moe voor, te slap. Ze heeft al veel te lang niets gegeten. Ze heeft voedsel nodig. Al is het alleen maar wat fruit of een beker warme kippenbouillon.

Dorian staat op, loopt naar de zieke vrouw en legt haar hand op haar bottige schouder.

‘Toe, ga lekker liggen. Dan zal ik je nog even toedekken voor ik naar de winkels ga.’

Mieke toont geen verzet. Ze rolt zich in het hoekje van de bank op en sluit haar ogen. Er glijdt een zachte glimlach over haar bleke gelaat als Dorian de deken over haar heen spreidt, haar hoofd optilt en het kussentje voorzichtig in de holte van haar hals schuift. Rond haar mond verschijnen kleine